

**Власний особистісний і педагогічний портрет
класного керівника 7-А класу ХЗОШ №150
Ободовської Зої Іванівни**

Як поле засівається зерном,
Так наша нива – розумом, красою і добром,
А ми покликані ці зерна проростити –
В дитячих щирих душах відродити.

В.О. Сухомлинський

Щоб зерно зросло, кожна людина по-своєму засіває життєву ниву.
Я – вчителька. Щодня дивлюся в очі своїх вихованців і розумію, що свій життєвий шлях обрала правильно.

Спочатку – завідувача початкової школи і учитель молодших класів;
потім - учитель української мови в початкових класах загальноосвітньої школи.

Ким бути? Учителем школи I ступеня чи викладачем української мови і літератури? Мій вибір – українська філологія.

Учительська праця збігається в часі з утвердженням Української незалежної держави.

1991-ий – рік відліку нової української школи: з любов'ю до дітей, до предмета, до України. Ті засади, моральні цінності, які формує предмет українська мова й література, найповніше розкриваються в роботі вихователя колективу.

Класний керівник – учитель життя, що дає навички, які щоденно реалізуються у спілкуванні дітей і батьків, дітей і вчителів, дітей одне з одним.

1998-ий – рік першого мого випуску, з яким я удосконалювала себе фахово і кого захопила щирою любов'ю до свого народу, рідної України.
Наступний – випуск 2005 року – найрідніший, бо була класним керівником повні сім років. З ними організувала театральну аматорську студію «Світанок», з якою ставила п'єси на шкільній сцені, у дитячому садочку, у фойє ТЮГу, на сцені Харківського машинобудівного коледжу. Студійці стали переможцями районного конкурсу інсценізованої казки. Театр для підлітків – це школа моральних цінностей, своєрідна «клініка естетичного здоров'я». З цими учнями я розпочала краєзнавчу роботу, розшукуючи письменників і їх родичів у будинку «Слово», налагодила зв'язок із нащадками П. Тичини, родиною І. Муратова, харківським поетом М. Козаком.

З 2005 по 2008 роки я працювала з учнями 15-17 років. Це були цілеспрямовані, відповідальні, творчі учні. Я з ними проводила цікаву виховну й профорієнтаційну роботу, вдало апробувала ЗНО як форму вступу до вузу. Це найуспішніші мої випускники, серед них – лікарі й викладачі, проqramісти й менеджери, інженери й науковці.

Старшокласники, що завершили навчання у 2013 році, хоч і були слабшими в освоєнні знань, але стільки заходів ми з ними підготували: години спілкування про дружбу, про видатних жінок-українок, родинні свята, дні здоров'я на природі, екскурсії, культпоходи до театрів, музеїв, кінотеатрів. Я захопила їх конкурсом- грою «Я люблю Україну», який став традиційним у стінах нашої школи.

Нинішній клас зі мною третій рік. Мій портрет схожий на портрети моїх учнів. У мене карі очі, як у Лейли й Мадіни. Весела вдача, як у Єсенії й Ельвіна. Артистична я, як дві Даші. Відповідальна, як Юля і Люся. Активна в житті, як Яна й Іра. Сором'язлива, як Наталки й Катя. Щира, як Настя й Заріфа. Скромна, як Поля, Маша й Аня. Прагну мати здоров'я, як Дмитро і Єгор. Люблю читати, як Олексій і Сашко. Допитлива, як Олег і Марко. Ми вивчаємо історію нашого краю, знайомимося з видатними українцями, зростаємо справжніми громадянами України.

Любимо разом відвідувати театри й виставки, їздити на екскурсії й відпочивати на природі. Влаштуємо спільні заходи з батьками і запрошуємо до себе гостей. А багато цікавого ще попереду... Основа моїх стосунків – любов і щирість. І діти, і батьки відчують це, тому у мене складаються добрі й приязні стосунки з ними на довгі роки.

Моя педагогічна нива засівається протягом 30-ти років. Усе, чого я досягла як людина, як фахівець і класний керівник, я завдячую дітям.

Я щоранку заходжу в клас,
На дитячих обличчях – усміх,
Що я варта, діти, без вас?
Ви – натхнення моє, мій успіх!